

ALLAN FOLSOM

DAG VAN BEKENTENIS

Een beroemde moordenaar, een op macht beluste schurk,
een geplaagde held, en een complot om het grootste land
op aarde over te nemen

Eerste druk 1998
Tiende druk 2016

ISBN 978-90-225-7878-0
ISBN 978-94-023-0764-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Day of Confession*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown
Vertaling: William Oostendorp en Joost van der Meer
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1998 Allan Folsom
Nederlandstalige uitgave © 1998 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published by agreement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor Karen en Riley, en voor Ellen...

Personages

Harry Addison

Pater Daniel Addison, Harry's jongere broer, priester in het
Vaticaan en privé-secretaris van kardinaal Marsciano

Pleegzuster Elena Voso, een Italiaanse non

Hercules, de dwerg

HET VATICAAAN

Giacomo Pecci, paus Leo XIV

De *uomini di fiducia*, de vertrouwensmannen van de paus

Kardinaal Umberto Palestrina

Kardinaal Nicola Marsciano

Kardinaal Joseph Matadi

Monseigneur Fabio Capizzi

Kardinaal-vicaris Rosario Parma

Priester Bardoni, een assistent van kardinaal Marsciano

DE VATICAAANSE POLITIE

Jacov Farel, hoofdcommissaris van de Vaticaanse politie

DE ITALIAANSE POLITIE

Rechercheur Moordzaken Otello Roscani

Rechercheur Moordzaken Gianni Pio

Rechercheur Moordzaken Scala

Rechercheur Moordzaken Castelletti

GRUPPO CARDINALE, speciale eenheid, opgezet op last van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken, met als opdracht het onderzoeken van de moord op de kardinaal-vicaris van Rome

Marcello Taglia, hoofdaanklager en hoofd van de Gruppo Cardinale

DE CHINEZEN

Li Wen, staatsambtenaar en ingenieur die de waterkwaliteit controleert voor de centrale regering

Yan Yeh, president van de Volksbank van China

Tjiang Yoemei, de Chinese ambassadeur in Italië

Zjoe Yi, Jangs gezant van Buitenlandse Zaken

Tsjen Yin, bloemenhandelaar

DE REST

Thomas José Álvarez-Ríos Kind, internationaal terrorist

Adrianna Hall, correspondent voor World News Network

James Eaton, eerste secretaris van de adviseur voor politieke aangelegenheden, Amerikaanse ambassade, Rome

Pierre Weggen, Zwitserse investeringsbankier

Miguel Valera, Spaans communist

Proloog

Rome, zondag 28 juni.

Vandaag noemde hij zichzelf *S*. Hij leek als twee druppels water op Miguel Valera, de 37-jarige Spanjaard die in de hoek van de kamer in een licht, door slaappillen opgewekt dutje wegzakte. Het appartement stelde weinig voor: slechts twee kamers plus een piepklein keukentje en een badkamer, gesitueerd op de vijfde verdieping. Het meubilair was versleten en goedkoop, wat normaal was voor appartementen die per week werden verhuurd. De twee meest in het oog springende zaken waren de verbleekte fluwelen bank waarop de Spanjaard uitgestrekt lag en het kleine, opklapbare tafeltje onder het raam van waarachter *S* naar buiten staarde.

Het appartement op zich stelde dus weinig voor. Wat echter de doorslag had gegeven, was het uitzicht – het lommerrijke Piazza di San Giovanni met aan de overkant de imposante middeleeuwse basiliek van St. Jan van Lateranen: de kathedraal van Rome en ‘moeder aller kerken’, gesticht door keizer Constantinus in het jaar 313. Vandaag overtrof het uitzicht vanachter het raam zelfs alle verwachtingen. Binnen in de basiliek vierde Giacomo Pecci, paus Leo XIV, zijn 75ste verjaardag met een hoogmis en een enorme menigte bevolkte het plein waardoor het leek alsof heel Rome de verjaardag meevierde.

Terwijl hij met zijn hand door zijn zwartgeverfde haar streek, wierp *S* een blik naar Valera achter zich. Diens ogen zouden zich over tien minuten openen. Nog eens tien minuten later zou hij klaarwakker zijn, klaar om te handelen. Zijn ogen flitsten naar het kleine, ouderwetse zwartwittoestel in de hoek. Op het scherm was de directe registratie te volgen van de mis vanuit de basiliek.

Tijdens zijn preek keek de paus, gekleed in een wit liturgisch gewaad, naar de gezichten van zijn gelovigen voor hem. Enthousiast, vol van hoop en spiritualiteit, staarden zijn ogen in de hunnene. Hij beminde hen, zij aanbaden hem en ondanks zijn leeftijd en langzaam verslechterende gezondheid, leek het wel alsof hij zich opeens weer een stuk jonger voelde.

Nu draaiden de camera's weg en zochten tussen het publiek in de volgepakte basiliek naar de vertrouwde gezichten van politici, beroemdheden en belangrijke industriëlen. Vervolgens gleden de ogen van de camera's verder en zoemden een moment in op de vijf geestelijken, gezeten achter de paus. Dit waren zijn vertrouwde adviseurs, zijn *uomini di fiducia*, zijn vertrouwensmannen. Als groep waren zij waarschijnlijk het meest invloedrijk binnen de rooms-katholieke Kerk.

– Kardinaal Umberto Palestrina, 62 jaar. Een wees die opgroeide in de straten van Napels en het uiteindelijk tot minister van het Vaticaan wist te schoppen. Zeer populair binnen de Kerk en tevens door de seculiere internationale diplomatieke gemeenschap op handen gedragen. Ook in fysiek opzicht een markante figuur: bijna twee meter lang en 122 kilo zwaar.

– Rosario Parma, 67 jaar. Kardinaal-vicaris van Rome en afkomstig uit Florence. Een strenge kerkvorst, lang van stuk, en evangelisch geïnspireerd. Het was in zijn diocese en kerk waar de mis werd gevierd.

– Kardinaal Joseph Matadi, 57 jaar. Hoofd van de congregatie van bisschoppen, geboren in Zaïre. Breedgeschouderd, joviaal, bereid, veeltalig en diplomatiek behendig.

– Monseigneur Fabio Capizzi, 62 jaar. Directeur-generaal van de Vaticaanse bank, geboren in Milaan en afgestudeerd aan de universiteiten van Oxford en Yale, selfmade-miljonair alvorens op dertigjarige leeftijd toe te treden tot het seminarie.

– Kardinaal Nicola Marsciano, 60 jaar. Oudste zoon uit een Toscaans boerengezin, opgeleid in Zwitserland en Rome, hoofdbeheerder van de kerkelijke goederen van de Heilige Stoel en als zodanig de belangrijkste toezichthouder op het investeringsbeleid van het Vaticaan.

Klik.

De inmiddels in een handschoen gestoken hand van S schakelde de tv uit, waarna hij opnieuw naar het tafeltje voor het raam liep.

Achter hem kuchte Miguel Valera eens, en in zijn slaap draaide hij zich om op de bank. *S* wierp een korte blik achterom en keek daarna weer door het raam naar buiten. Er waren politieafzettingen neergezet om het met kasseien bedekte stukje vlak voor de basiliek vrij te kunnen houden. De bereden politie nam nu aan weerskanten van het bronzen toegangshek haar positie in. Achter en links van de agenten, uit het zicht van de menigte, zag *S* een stuk of tien donkerblauwe busjes met daarvoor – ook uit het zicht maar indien nodig direct inzetbaar – de mobiele eenheid die in slagorde stond opgesteld. Een colonne van vier donkere, opvallende Mercedesen van de Polizia di Stato, de politie-eenheid belast met de bescherming van de paus en zijn kardinalen buiten de grenzen van het Vaticaan, kwam voor de trappen van de basiliek abrupt tot stilstand om de kerkvorsten zo meteen weer naar het Vaticaan te brengen.

Opeens zwaaiden de bronzen hekken open en steeg er een gejuich op uit de menigte. Op datzelfde ogenblik leek het wel alsof alle kerkklokken in Rome begonnen te luiden. Een paar tellen leek er niets te gebeuren, maar vervolgens hoorde *S* een tweede golf van gejuich boven het kabaal van de klokken uitstijgen, waarna de paus verscheen. Zijn witte liturgische gewaad stak mescherp af tegen de zee van rood die werd gevormd door de mannen van eer vlak achter hem. Rond deze groep schaarde zich een kordon van veiligheidsfunctionarissen, allemaal met zonnebril en in het zwarte pak.

Valera kreunde, knipperde met zijn ogen en wilde zich omdraaien. Even keek *S* om, maar dat duurde slechts een tel. Daarna draaide hij zich weer om en trok vanuit de donkere plek naast het raam een voorwerp tevoorschijn dat in een gewone badhanddoek gewikkeld zat. Hij plaatste het ding op het tafeltje, trok de handdoek weg en bracht zijn oog naar het vizier van een sluipschuttersgeweer van Finse makelij. Meteen werd het uitzicht op de basiliek honderd maal dichterbij gebracht. Op datzelfde moment deed kardinaal Palestrina een stap naar voren waarna zijn hoofd het vizier volledig opvulde en de kruisdraden perfect op zijn brede glimlach rustten. *S* hapte snel wat lucht naar binnen, hield vervolgens zijn adem in en vlijde het leer van de handschoen rond zijn wijsvinger tegen de trekker.

Plotseling deed Palestrina een stap opzij, waarna het vizier zich op de borst van kardinaal Marsciano vastpinde. Achter zich hoorde *S* opnieuw een gekreun vanaf de bank. Hij negeerde het en

zwaaide de loop langs een zee van kardinaalrood naar links totdat het witte, pauselijke gewaad van Leo XIV opeens voor zijn vizier verscheen. Nog geen halve tel later centreerden de kruisdraden zich tussen de ogen van de paus, en vlak boven de brug van diens neus.

Achter zijn rug slaakte Valera een kreet. Ook nu negeerde *S* hem. Zijn vinger duwde steviger tegen de trekker nu de paus vastberaden langs een veiligheidsfunctionaris heen een stap naar voren zette en glimlachend naar de menigte wuifde. Opeens zwaaide *S* om onverklaarbare reden de loop naar rechts waarna de kruisdraden van het vizier op het gouden borstkruis belandde van Rosario Parma, de kardinaal-vicaris van Rome. *S* vertrok geen spier. Driemaal haalde hij de trekker over waarop de donderende ontlading het vertrek op zijn grondvesten deed schudden en tweehonderd meter verderop paus Leo XIV, Giacomo Pecci, en tevens het omringende gezelschap volledig werden ondergespat met het bloed van een vertrouwensman.

1

Los Angeles, donderdag 2 juli, negen uur in de avond.

De stem op zijn antwoordapparaat zinderde van angst.

‘Harry, je spreekt met je broer, Danny... Ik... vind het echt heel vervelend om je zo te moeten bellen... na zo’n lange tijd... maar... ik kan met niemand anders praten... Ik ben bang, Harry... Ik weet niet wat ik moet doen, of... wat er nu zal gebeuren... God sta me bij. Als je thuis bent, neem dan alsjeblieft op – Harry, ben je daar? – waarschijnlijk niet, dus... Ik probeer je later terug te bellen.’

‘Shit.’

Harry Addison verbrak de verbinding van zijn autotelefoon, liet zijn hand even op het toestel liggen, pakte het apparaat opnieuw op en toetste het telefoonnummer van zijn broer. Even was het stil, daarna klonken de afgemeten zoemtonen van het Italiaanse telefoonnet die aangaven dat het toestel aan de andere kant van de lijn overging.

‘Kom Danny, neem nou op...’

Na de twaalfde zoemtoon legde hij het toestel weer terug en keek naar buiten. Het licht van de koplampen van de tegenliggers danste over zijn gezicht en een ogenblik wist hij even niet meer waar hij zich bevond, namelijk samen met zijn chauffeur in een limousine, in volle vaart op weg naar het vliegveld om de nachtvlucht van tien uur naar New York nog te kunnen halen.

In Los Angeles was het negen uur in de avond, in Rome zes uur in de ochtend. Waar kon een priester ’s ochtends om zes uur uithangen? De vroegmis? Misschien was dat wel de reden waarom hij niet opnam.

‘Harry, je spreekt met je broer, Danny.

Ik ben bang, ik weet niet wat ik moet doen. God sta me bij.'

'Jezus Christus.' Hij voelde hoe de paniek en de hulpeloosheid zich gelijktijdig van hem meester maakten. Jarenlang van beide kanten geen woord, geen briefje, niets, en nu opeens de stem van Danny op Harry's antwoordapparaat, plotseling, tussen al die andere boodschappen. En niet zomaar een stem, maar een van iemand die in grote problemen verkeerde.

Harry had wat geruis opgevangen, alsof Danny aanstalten maakte de hoorn op de haak te leggen, maar zijn stem had weer geklonken en hij had zijn telefoonnummer achtergelaten met het verzoek hem zo snel mogelijk terug te bellen. Voor Harry was dat slechts enkele momenten geleden, toen hij bezig was de boodschappen op zijn antwoordapparaat af te luisteren. Maar voor Danny was dat al twee uur daarvoor: iets na zevenen, Californische tijd; even na vieren Romeinse tijd. Hoe snel moest 'zo snel mogelijk' voor hem in vredesnaam zijn geweest?

Opnieuw pakte Harry de telefoon en draaide nu het nummer van zijn advocatenkantoor in Beverly Hills. Daar was zojuist een belangrijke bijeenkomst van compagnons achter de rug. Misschien dat er nog wat mensen waren.

'Joyce, je spreekt met Harry. Is Byron...?'

'Die is net weg, meneer Addison. Zal ik kijken of ik hem in zijn auto kan bereiken?'

'Graag...'

Hij luisterde naar de statische ruis, terwijl de secretaresse van Byron Willis het nummer van diens autotelefoon draaide.

'Het spijt me, maar hij neemt niet op. Hij zei iets over een etentje. Zal ik even naar zijn huis bellen?'

Een gloed van koplampen. Harry voelde hoe de limousine even overhelde nu de chauffeur de Ventura Freeway afsloeg om via het klaverblad op de San Diego Freeway in te voegen en de weg in zuidelijke richting naar de luchthaven van Los Angeles te vervolgen. Harry, beheers je, dacht hij bij zichzelf. Wie weet moet Danny een mis opdracht, of hij is aan het werk of bezig aan een wandeling. Ga nou geen onnodige paniek zaaien als je zelf niet eens weet wat er aan de hand is.

'Nee, laat maar. Ik ben op weg naar New York. Ik spreek hem morgenochtend wel. Dank je.'

Na de verbinding verbroken te hebben, aarzelde hij even en draaide opnieuw het nummer in Rome. Dezelfde stilte en de inmiddels vertrouwde zoemtonen. Nog steeds werd er niet opgenomen.

2

Italië, vrijdag 3 juli, tien voor halfelf in de ochtend.

In zijn plaats aan het raam, bijna achter in de touringcar, zat Daniel Addison wat te soezen en concentreerde zich doelbewust op het zachte snorren van de dieselmotor en het gonzen van de banden, terwijl de bus in noordelijke richting over de autostrada naar Assisi reed.

Hij was in burger; zijn priesterkleed en toiletbenodigdheden zaten in een kleine tas op het bagagerek boven zijn hoofd, zijn bril en identiteitspapieren weggestopt in de binnenzak van het nylon windjack dat hij droeg boven een spijkerbroek en een overhemd met korte mouwen. Daniel was drieëndertig en kon net zo goed een postdoctoraal student of een doodgewone toerist zijn die in zijn eentje reisde. En zo wilde hij ook overkomen.

Als Amerikaanse priester was hij benoemd bij het Vaticaan; hij woonde nu negen jaar in Rome en was een regelmatig bezoeker van Assisi, het oude stadje in de Umbrische heuvels, de geboorteplaats van de nederige priester die heilig verklaard was, de plek die hem een besef van loutering en genade had geschonken en hem meer dan andere steden die hij ooit bezocht had, in contact bracht met zijn eigen spirituele reis. Maar nu was deze reis een janboel, zijn geloof lag in puin. Verwarring, afgrijzen en doodsangst overheersten alles. Het was een zware psychologische strijd om toch nog een greintje gezond verstand te behouden. Maar hij zat in de bus en was onderweg. Zonder te weten wat hij bij aankomst zou doen of zeggen.

Vóór hem zaten de ongeveer twintig andere passagiers die kletsten of lazen, of rustten, net als hij, genietend van de koelte van de airconditioning. Buiten zinderde de zomerhitte in golven over het landschap, deed de gewassen rijpen, maakte de druiven zoet en deed het handjevol oude wallen en vestingen die hier en daar nog overeind stonden en zichtbaar waren in de verte, heel geleidelijk aan vervallen.

Daniel stond zichzelf toe weg te dommelen en zijn gedachten gingen naar Harry en de boodschap die hij in de uren vlak voor

zonsopgang op diens antwoordapparaat had ingesproken. Hij vroeg zich af of Harry de boodschap wel had opgevangen. En of hij in dat geval misschien gepikeerd was geraakt en met opzet niet teruggebeld had. Dat risico had hij genomen. Sinds hun tienertijd waren Harry en hij van elkaar vervreemd geraakt. Het was acht jaar geleden dat ze elkaar gesproken hadden, tien jaar geleden dat ze elkaar gezien hadden. En dat was maar eventjes geweest, toen ze naar Maine teruggegaan waren voor de begrafenis van hun moeder. Harry was toen 26 en Danny 23. Het was niet onredelijk aan te nemen dat Harry zijn jongere broer inmiddels had afgeschreven en totaal onverschillig jegens hem was geworden.

Maar het was op dat moment niet belangrijk geweest wat Harry dacht of wat hen uit elkaar had gehouden. Danny wilde alleen Harry's stem horen, hem op een of andere manier raken en om hulp vragen. Het telefoontje was net zozeer uit angst als uit liefde geweest, en omdat hij verder nergens anders terecht kon. Hij was betrokken geraakt bij een verschrikking waarvandaan geen weg terug was. Een verschrikking die alleen maar verdorven en obscener zou worden. En daardoor wist hij dat hij best wel eens zou kunnen sterven zonder ooit nog zijn broer aan te zullen raken.

Een beweging in het gangpad schudde hem wakker uit zijn gepeins. Er kwam een man op hem afgelopen, begin veertig, fris geschoren en gekleed in een licht sportjasje en kakibroek. De man was op het laatste moment ingestapt, net toen de bus de vertrekplaats in Rome verliet. Even dacht Daniel dat hij hem voorbij zou lopen, naar het toilet achter in de bus. Maar hij bleef staan bij zijn stoel.

‘U bent Amerikaan, klopt dat?’ zei hij met een Brits accent.

Daniel keek even langs de man heen. De andere passagiers zaten er nog net zo bij als daarnet, naar buiten kijkend, pratend, zich ontspannend. De dichtstbijzijnde reiziger zat ongeveer vijf plaatsen vóór hem.

‘Ja...’

‘Dat dacht ik al.’ Een brede grijns. Hij was vriendelijk, joviaal zelfs. ‘Mijn naam is Livermore. Ik ben Engelsman, mocht u dat niet doorhebben. Hebt u er bezwaar tegen als ik even plaatsneem?’ Zonder een antwoord af te wachten liet hij zich in de stoel naast Daniel zakken.

‘Ik ben weg- en waterbouwkundig ingenieur. Op vakantie. Twee weekjes Italië. Volgend jaar wordt het de States. Ben ik nog nooit geweest. Wanneer ik yanks tegen het lijf loop, vraag ik ze wat

ik zoal moet gaan zien.’ Een praatziek type, ietwat opdringerig zelfs, maar op een sympathieke manier; het leek gewoon zijn aard. ‘Hebt u er bezwaar tegen als ik vraag waar u precies vandaan komt?’

‘Maine...’ Er klopte iets niet, maar Daniel wist niet precies wát.

‘Op de kaart ligt dat iets boven New York, toch?’

‘Een behoorlijk stuk...’ Opnieuw wierp Daniel een blik naar voren door de bus. Nog steeds hetzelfde gezicht als zo-even. De passagiers waren druk bezig met wat ze aan het doen waren. Niemand die omkeek. Zijn blik gleed juist op tijd weer naar Livermore om te zien dat deze vluchtig in de richting keek van de nooduitgang bij de stoelen vóór hen.

‘Woont u in Rome?’ vroeg Livermore vriendelijk glimlachend.

Waarom had hij naar de nooduitgang gekeken? Waarvoor was dat? ‘U vroeg of ik een Amerikaan ben. Waarom zou u denken dat ik in Rome woon?’

‘O, omdat ik daar zelf af en toe kom. U komt me bekend voor, meer niet.’ Livermores rechterhand rustte in zijn schoot, maar zijn linker was uit het zicht. ‘Wat doet u voor de kost?’

Het gesprek was onschuldig van karakter, maar toch ook weer niet. ‘Ik ben schrijver...’

‘Wat schrijft u zoal?’

‘Voor de Amerikaanse televisie...’

‘Helemaal niet.’ Livermores houding veranderde op slag. Zijn ogen verhardden zich en hij leunde voorover, waarbij hij zich nu tegen Daniel aan drukte. ‘U bent priester.’

‘Wát?’

‘Ik zei dat u priester bent. U werkt bij het Vaticaan. Voor kardinaal Marsciano.’

Daniel staaarde de man aan. ‘Wie bent u?’

Livermores linkerhand kwam omhoog. Hij hield een klein automatisch pistool vast; aan de loop zat een geluiddemper geschroefd. ‘Uw beul.’

Op hetzelfde ogenblik sprong onder de bus een digitale timer op 00.00. Een fractie van een seconde later gevolgd door een oorverdovende explosie. Livermore was opeens verdwenen. De ruiten werden naar buiten geblazen. Zittingen en lichamen vlogen door de lucht. Een vlijmscherp stuk staal maaide als een zeis het hoofd van de chauffeur af, waardoor de bus naar rechts denderde en een witte Ford tegen de vangrail plette. De bus ketste terug en

stortte zich weer in het verkeer als een gillende, tollende, twintig ton zware vuurbal van brandend staal en rubber. Een motorrijder verdween onder zijn wielen. Vervolgens schampte de bus de achterkant van een grote takelwagen, zwaaide opzij, boorde zich in een zilvergrijze Lancia en duwde deze in volle vaart door de middenberm, waardoor de auto direct in de baan van een tegemoetkomende benzinetankwagen belandde.

De chauffeur van de tankauto reageerde krachtig, ging op de rem staan en gaf het stuur een ruk naar rechts. Wielen blokkeerden, banden gierden, de reusachtige truck gleed naar voren en opzij en stootte tegelijkertijd de Lancia als een biljartbal los van de bus waardoor de brandende touringcar van de snelweg werd geduwd en een steile helling af dook. Overhellend op twee wielen bleef hij zo nog even hangen om vervolgens over de kop te slaan, waardoor de lichamen van de passagiers, vele in stukken gereuten en brandend, naar buiten, het zomerse landschap in geworpen werden. Vijftig meter lager kwam het voertuig tot stilstand, waarna het droge gras om de touringcar heen knisperend vlam vatte.

Luttele seconden daarop explodeerde de benzinetank. Vlammen en rook werden hemelwaarts geworpen in een vuurstorm die woedde tot er niets meer over was dan een gesmolten, uitgebrand karkas en een kleine, onbeduidende rookpluim.

3

*Delta Airlines, vlucht 148 van New York naar Rome.
Maandag 6 juli, halfacht in de ochtend.*

Danny was dood. Harry was onderweg naar Rome om het lichaam naar de VS te brengen voor de begrafenis aldaar. Het laatste uur van de reis had onwerkelijk geleken, zoals eigenlijk de hele vlucht. Harry had gezien hoe de eerste zonnestralen de Alpen raakten, hoe het zonlicht schitterde op de golven van de Tyrreense Zee nadat ze waren gedraaid en omlaaggleden over het Italiaanse boerenland en aanvlogen op de internationale luchthaven Leonardo da Vinci in Fiumicino.